

ПРАКСА УСТАВНОГ СУДА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Припремио: др Љубомир Ожеговић

*Одлука број: У-10/16 од 25. јануара 2017. године
„Службени гласник Републике Српске“, број 10/17*

НОРМА КАО ОДРАЗ ЗАКОНОДАВНЕ ПОЛИТИКЕ НИЈЕ ПРЕДМЕТ УСТАВНОСУДСКЕ КОНТРОЛЕ

Питање адекватности критеријума на основу којих се одређује статус репрезентативног синдиката, односно удружења послодаваца, као легитимних учесника у закључивању Општег колективног уговора, искључиво је ствар законодавне политике коју Уставни суд није надлежан да оцјењује.

Из образложења

Савез синдиката Републике Српске приједлогом је покренуо поступак за оцјењивање уставности члана 219. став 2. и члана 221. Закона о раду („Службени гласник Републике Српске“ број 1/16). Из садржине приједлога произлази да наведене одредбе Закона о раду нису у сагласности са члановима 10. и 41. Устава Републике Српске, те Конвенцијом Међународне организације рада број 87 о синдикалним слободама и заштити синдикалних права и Конвенцијом број 98 о правима на организовање и колективно преговарање. Образлажући разлоге оспоравања предлагач наводи да се оспореним законским рјешењима, којима се дефинишу различити услови за утврђивање репрезентативности синдиката и удружења послодаваца, синдикат ставља у неравноправан положај у односу на друге социјалне партнере и на тај начин дерогира принцип колективног преговарања. Уз то, предлагач сматра да је оспореним прописивањем нарушено право Синдиката да по слободној вољи доноси сопствене прописе о организовању и функционисању, као и да руководи и управља својим активностима и пословима. Предлаже да Суд утврди да оспорене законске одредбе нису у сагласности са Уставом.

У одговору на приједолог који је доставила Народна скупштина Републике Српске наводи се, између осталог, да је уставноправни основ Закона, чије одредбе су оспорене, садржан у тачки 12. Амандман XXXII на Устав Републике Српске којим је замијењен члан 68. Устава, као и да предлагач на неодговарајући и поргешан начин тумачи не само одредбе чланова 10. и 41. Устава него и Закон који оспорава, те међународне акте које наводи у образложењу приједлога. Оспоравајући наводе из приједлога, у одговору се напомиње да се члан 10. Устава односи на права и обавезе грађана која нису ни уређена оспореним одредбама, те да се, чак и у случају да се ова одредба Устава тумачи на начин да се односи и на удружења, конкретно синдикате и удружење послодаваца, не може утврдити да су поједини синдикати (или удружења послодаваца) који испуњавају услове прописане Законом стављени у неравноправан положај у односу на друге синдикате (или удружења послодаваца), који такође испуњавају те исте услове. Уз то, у одговору се указује да су синдикати и удружења послодаваца по својој суштини и чланству различита удружења а разлика се, према наводима из одговора, огледа, прије свега, у чињеници да синдикати у свом чланству окупљају и заступају интересе физичких лица, а удружења послодаваца окупљају и заступају интересе правних лица – пословних субјеката, тако да се ни са тог аспекта не може говорити о фаворизовању једних грађана у односу на друге. У одговору су оспорени и други наводи предлагача, а посебно да је предлагач паушално указао на повреде ратификованих конвенција, односно да није образложио на који начин се законодавац мијеша у начин организовања Синдиката и било који синдикат ставља у неравноправан положај у односу на друге синдикате, те отежава услове њиховог организовања и рада. Истиче се да поднесени приједлог суштински одражава незадовољство његовог подносиоца са позитивним законским рјешењем којим је регулисана релевантна материја, али да исти из тих разлога не може бити предмет оцјене пред Уставним судом.

Оспореним чланом 219. став 2. Закона о раду („Службени гласник Републике Српске“ број 1/16) прописано је да се репрезентативним синдикатом на нивоу Републике сматра синдикат који испуњава услове из члана 217. став 1. тач. 1), 2), 3) и 4) овог закона и у који је учлањено не мање од 5% од укупно запослених у Републици у најмање три подручја, области и гране, према подацима Републичког завода за статистику. Према оспореном члану 221. наведеног закона репрезентативним удружењем послодаваца у смислу овог закона сматра се удружење послодаваца које испуњава услове из члана 220. став 1. овог закона и у које је учлањено не мање од 10% послодаваца од укупног броја послодаваца у подручју, области или грани

на нивоу Републике, под условом да ти послодавци запошљавају не мање од 10% запослених од укупног броја запослених у подручју, области или грани на нивоу Републике.

У поступку разматрања навода из приједлога Суд је имао у виду да је одредбама Устава Републике Српске у односу на које је оспорена уставност наведених одредаба Закона о раду и одредбама које су, по оцјени Суда, од значаја за оцјењивање уставности оспореног закона утврђено: да су грађани Републике равноправни у слободама, правима и дужностима, једнаки пред законом и уживају исту правну заштиту без обзира на расу, пол, језик, националну припадност, вјероисповијест, социјално поријекло, рођење, образовање, имовно стање, политичко и друго увјерење, друштвени положај или друго лично својство (члан 10), да је зајемчена слобода синдикалног организовања и дјеловања (члан 41), да се слободе и права остварују, а дужности испуњавају непосредно на основу устава, осим када је Уставом предвиђено да се услови за остваривање појединих од њих утврђују законом, те да се законом може прописати начин остваривања појединих права и слобода само када је то неопходно за њихово остваривање (члан 49) и да Република уређује и обезбјеђује, поред осталог, радне односе (тачка 12. Амандмана XXXII на Устав Републике Српске којим је замијењен члан 68. Устава).

Конвенцијом број 87 утврђено је право запослених и послодаваца да без икаквих изузетака и претходног одобрења образују организације по свом избору. Једини услов за слободно синдикално удруживање и дјеловање јесте упис синдикалне организације код надлежног органа.

Конвенција број 98 обезбјеђује заштиту запослених од дискриминације у запошљавању до које може доћи ако се запошљавање условљава неучлањењем у синдикат или иступањем из синдиката, затим, заштиту од отпуштања или наношења штете запосленом који је члан синдиката или који учествује у синдикалним дјелатностима, као и заштиту од других поступака и мјера које штете синдикалним слободама.

Оцјењујући основаност навода из приједлога Суд је имао у виду да се Законом о раду („Службени гласник Републике Српске“ број 1/16) уређују радни односи, права, обавезе и одговорности из радног односа и други односи по основу рада у Републици Српској, ако посебним законима није другачије одређено (члан 1. став 1), те да је овим законом, између осталог, и то у члану 6, прописано да је синдикат, у смислу овог закона, самостална, демократска и независна организација радника у коју се они добровољно удружују ради заступања, представљања, унапређивања изаштите својих професионалних, радних, економских, социјалних, културних

и других појединачних и колективних права и интереса (став 1), а да се удружењем послодаваца, у смислу овог закона, сматра самостална, демократска и независна организација у коју послодавци добровољно ступају ради представљања, унапређивања и заштите својих пословних права и интереса, у складу са законом (став 2). Поред тога, овим законом је, и то чланом 209, прописано да радници имају право да по свом слободном избору организују синдикат и да се у њега учлањују, у складу са статутом и правилима синдиката (став 1), да послодавци имају право да по свом слободном избору организују одговарајућа удружења послодаваца и да се у њих учлањују, у складу са статутом и правилима тих удружења (став 2), као и да се синдикат и удружења послодаваца оснивају без икакве претходне сагласности било ког органа власти (став 3), а чланом 210. да радници, односно послодавци слободно одлучују о свом иступању из синдиката, односно из удружења послодаваца. Овим законом је, такође, и то у члану 217. став 1, прописано да се синдикат сматра репрезентативним: ако је основан и дјелује на начелима синдикалног организовања и дјеловања (тачка 1), ако је независан од органа власти и послодаваца (тачка 2), ако се финансира претежно од чланарине и других сопствених извора (тачка 3), ако има потребан број чланова на основу приступница у складу са чл. 219. и 220. овог закона (тачка 4), и ако је уписан у регистар у складу са законом и другим прописима, а ст. 2. и 3. овог члана да се приликом утврђивања репрезентативности на основу броја чланова, уколико је радник члан више синдиката, у обзир узима само посљедња потписана приступница синдикату, а да у случају да на одговарајућем нивоу организовања дјелује само један синдикат, сматра се да је исти репрезентативан, без обзира на број чланова које окупља. Законом је, такође, прописано да се репрезентативним синдикатом код послодавца сматра сваки синдикат који испуњава услове из члана 217. став 1. овог закона и у који је учлањено не мање од 20% запослених од укупног броја запослених код послодавца (члан 218), да се репрезентативним синдикатом у подручју, области или грани сматра сваки синдикат који испуњава услове из члана 217. овог закона и у који је учлањено не мање од 10% од укупно запослених у подручју, области или грани (члан 219. став 1), као и да се удружење послодаваца сматра репрезентативним: ако је уписано у регистар у складу са законом и ако има потребан број запослених код послодаваца – чланова удружења послодаваца у складу са чланом 221. овог закона (члан 220. став 1). Према члану 240. став 1. овог закона општи колективни уговор закључују: Влада Републике Српске, репрезентативно удружење послодаваца и репрезентативни Синдикат, основан за територију Републике Српске.

Полазећи од наведеног Суд је оцијенио да оспореним одредбама члана 219.став 2. и члана 221. Закона о раду („Службени гласник Републике Српске“ број 1/16) законодавац није прекорачио своја уставна овлашћења из тачке 12. Амандмана XXXII на Устав Републике Српске којим је замијењен члан 68. Устава, нити је нарушио уставни принцип о слободи синдикалног организовања и дјеловања из члана 41. Устава, који подразумемијева право радника да слободно оснивају синдикате као организације, утемељене на доброволности чланства, које настају и престају вољом радника и, по правилу, немају прописано вријеме трајања. Имајући у виду да се оспореним законским одредбама само дефинишу критеријуми на основу којих се одређени синдикат односно удружење послодаваца сматра репрезентативним да буде социјални партнер и учествује у колективном преговарању и другим облицима социјалног дијалога, Суд је оцијенио да наведена уставна одредба није релевантна за оцјену оспорених одредаба Закона. Питање адекватности критеријума на основу којих се одређује статус репрезентативног Синдиката у Републици, односно удружења послодаваца као легитимних учесника у закључивању Општег колективног уговора, по оцјени Суда, искључиво је ствар законодавне политике коју Уставни суд, сагласно одредби члана 115. Устава, није надлежан да оцјењује.

У погледу навода предлагача да је дефинисањем различитих услова које треба да испуњава одређени синдикат да би се сматрао репрезентативним синдикатом на нивоу Републике у односу на услове на основу којих се удружење послодаваца сматра репрезентативним, Синдикат стављен у неравноправан положај у односу на друге социјалне partnere у поступку колективног преговарања, Суд је имао у виду да се начело равноправности, односно забрана дискриминације из члана 10. Устава, као једно од основних људских права, односи само на грађане, дакле на физичка лица, и то у погледу њихових личних својстава као што су раса, пол, језик, национална припадност, вјероисповијест, социјално поријекло, рођење, образовање и др. Због тога се, у конкретном случају, у контексту евентуалне неравноправности не могу оцјењивати законске одредбе које се односе искључиво на правне субјекте као што су синдикат и удружење послодаваца.

Позивање предлагача на Конвенцију Међународне организације рада број 87 и Конвенцију број 98, те Европску Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода није, по оцјени Суда, од утицаја на оцјену уставности оспорених законских одредби, будући да се законским дефинисањем критеријума репрезентативности не ограничавају универзалне слободе и права на синдикално организовање установљена наведеним међународним актима, како то паушално и погрешно тврди предлагач.

*Рјешење број: У-48/16 од 22. фебруара 2017. године
“Службени гласник Републике Српске” број 22/17*

ПРАВО НА ЗАЈЕДНИЧКИМ ДИЈЕЛОВИМА ЗГРАДЕ

У сагласности је са уставним принципима о заштити имовинских права оспорена одредба према којој сваки етажни власник, уколико се не постугне њихова сагласност, може тражити да судодлучи о предузимању послова кад постоје нарочито оправдани разлози, јер се промјеном намјене не мијења само право коришћења заједничких дијелова зграде, већ и сва остала права која чине садржину својине.

Из образложења

Миле Чајевић, адвокат из Фоче, дао је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности одредбе члана 29. став 3. Закона о одржавању зграда (“Службени гласник Републике Српске” број 101/11) у односу на чл. 48, 49, 54, 56, 111. и 113. Устава Републике Српске и члан 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода. Оваквим законским рјешењем се етажним власницима, како наводи давалац иницијативе, одузима право својине на недјељивом дијелу зграде, без утврђивања општег интереса, приликом уступања истог ради изградње једне или више стамбених јединица, које инвеститор може, ради личног интереса, продати. Поред тога, оспорена законска одредба је, по мишљењу даваоца иницијативе, нејасна и неодређена у погледу подношења захтјева, поступка и надлежности суда, заштите имовинског права етажног власника и правичног обештећења уколико није дао сагласност за одлуку скупштине, која прелази оквире редовног управљања зградом.

Народна скупштина Републике Српске доставила је одговор у коме се наводи да је иницијатива неоснована, као и да је присутно непотпуно и неправилно тумачење одредби Устава, као и оспорене одредбе Закона. Уз то, наводи се предмет регулисања Закона о одржавању зграда, те да су, између осталог, дефинисани посебни и заједнички дијелови зграде и прописане обавезе њиховог одржавања и финансирања, док је чланом 29. ст. 1. и 2. Закона прописан начин доношења одлука које се односе на послове редовног управљања зградом и оне које прелазе те оквире одређујући потребну сагласност за њихово доношење. Питање располагања заједничким дијеловима зграде, тј. стицања и одузимања права својине, како се наводи, уређује се Законом о стварним правима, док се овим законом регули-

ше питање управљања зградом. Сматрају да наводи даваоца иницијативе у погледу нејасноће и неодређености оспорене законске одредбе немају уставноправи карактер, те да то може бити, евентуално, питање измјене и допуне овог закона. Предлаже се да Суд дату иницијативу не прихвати.

Оспореном одредбом члана 29. став 3. Закона о одржавању зграда (“Службени гласник Републике Српске” број 101/11) прописано је да, ако се не постигне сагласност етажних власника и одлука не донесе у складу са ст. 1. или 2. овог члана, кад за преузимање послова постоје нарочито оправдани разлози, сваки етажни власник може тражити да о томе одлучи суд.

Одредбама Устава Републике Српске у односу на које давалац иницијативе оспорава поменуту законску одредбу утврђено је: да се права и слободе зајемчене овим уставом не могу одузети ни ограничити (члан 48. став 1), да се слободе и права остварују, а дужности испуњавају непосредно на основу устава, осим када је Уставом предвиђено да се услови за остваривање појединих од њих утврђују законом, те да се законом може прописати начин остваривања појединих права и обавеза само када је то неопходно за њихово остваривање (члан 49. ставови 1. и 2), да сви облици својине имају једнаку правну заштиту (члан 54), да се законом може ограничити или одузети право својине, уз правичну накнаду (члан 56), да државни органи и организације које врше јавна овлашћења могу у појединачним стварима рјешавати о правима и обавезама грађана или примјењивати мјере принуде и ограничења само у законом прописаном поступку у коме је свакоме дата могућност да брани своја права и интересе и да против донесеног акта изјави жалбу, односно употреби друго законом предвиђено правно средство (члан 111) и да се против појединачних аката судова, управних и других државних органа, као и организација које врше јавна овлашћења, донесених у првом степену, може изјавити жалба надлежном органу, те да о законитости ових аката одлучује суд у управном спору, ако за одређену ствар није законом предвиђена друга судска заштита (члан 113).

За оцјену уставности оспорене законске одредбе од значаја су и одредбе Устава којима је утврђено да Република уређује и обезбјеђује, поред осталог, својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине, као и друге односе од интереса за Републику (тач. 6. и 18. Амандмана XXXII, којим је замијењен члан 68. Устава) и да физичка и правна лица остварују својинска права на непокретностима према њиховој природи и намјени, у складу са законом (члан 60. став 1).

Одредбама члана 1. Протокола 1 уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода гарантовано је право на имовину тако што је предвиђено да свако физичко и правно лице има право на неометано

уживање своје имовине, а да нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права (став 1), те да претходне одредбе ни на који начин не утичу на право државе да примјењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбиједила наплату пореза или других дацбина или казни (став 2).

Оцјењујући основаност навода даваоца иницијативе Суд је имао у виду да је Законом о одржавању зграда (“Службени гласник Републике Српске” број 101/11) уређено одржавање стамбених зграда, стамбено-пословних зграда, стамбених зграда са гаражама и пословних зграда (члан 1). Према члану 2. овог закона, одржавање зграде, у смислу овог закона, обухвата извођење радова редовног и инвестиционог одржавања станова, пословних просторија и гаража као посебних дијелова зграде, те радова редовног и инвестиционог одржавања заједничких дијелова зграде, чиме се обезбјеђују функционалност и безбједност зграде као цјелине и њених заједничких дијелова, док су одредбама чл. 13. до 17. дефинисани послови који обухватају редовно и инвестиционо одржавање заједничких дијелова зграде, те радови хитних интервенција. Заједнички дијелови зграде дефинисани су чланом 3. тачка ж) овог закона, као дијелови и уређаји који служе згради као цјелини или посебним дијеловима зграде.

Управљање зградом регулисано је одредбама чл. 18. до 32. Закона, на начин да зградом управља заједница, при чему су етажни власници дужни да учествују у управљању непокретношћу по општим правилима о управљању сувласничком ствари, односно зградом управља скупштина етажних власника, коју чине сви етажни власници са једнаким правима и обавезама, без обзира на то да ли су били потписници уговора о оснивању заједнице (члан 24. став 1). Скупштина етажних власника, између осталог, доноси одлуку о претварању таванских просторија у стамбене просторе или надоградњу косог крова са стамбеним простором над постојећим равним кровом зграде (члан 25. тачка ј). Скупштина етажних власника доноси одлуке које се односе на обављање послова редовног управљања зградом за које је потребна натполовична сагласност од укупног броја етажних власника, док је за доношење одлука скупштине које прелазе оквире редовног управљања зградом, као што је промјена намјене или издавање у закуп заједничких просторија, заснивање хипотеке или службености, веће поправке или преправке које нису редовно одржавање, доградња и надоградња зграде, потребна сагласност свих етажних власника (члан 29. ст. 1. и 2).

Имајући у виду питања која се уређују предметним законом, а која се првенствено односе на одржавање, финансирање и управљање зградом, то је, по оцјени Суда, у интересу свих етажних власника да се обезбиједи њихова имовинска права на заједничким дијеловима зграде, сагласно гаранцијама права на имовину из члана 56. став 1. Устава и члана 1. Протокола 1 уз Европску конвенцију. У конкретном случају, Суд је оцијенио да се одлуке о промјени намјене заједничке недјељиве својине могу доносити под условом да сви етажни власници имају право једнаког одлучивања о начину коришћења заједничких дијелова зграде, као и право на дјелотворну заштиту у случају да одлуком скупштине буде изигран циљ због кога је право на пренамјену заједничких дијелова зграде предметним законом установљено. Ово из разлога што се промјеном намјене не мијења само право коришћења, већ и сва остала права која чине садржину својине. Наиме, Устав гарантује једнаку правну заштиту свих облика својине, дакле и права својине етажних власника на заједничким дијеловима зграде, која, по оцјени Суда, несумњиво представљају имовину етажних власника, у смислу гаранција из чл. 54. и 56. Устава. Имајући у виду да грађани, Уставом гарантована права и слободе, укључујући имовинска права, остварују непосредно на основу Устава (члан 49. став 1) и да се имовинска и друга права и слободе зајемчени овим Уставом не могу одузети нити ограничити (члан 48. став 1), то је, по оцјени Суда, оспорено прописивање сагласно наведеним уставним принципима. Из изложеног, Суд је утврдио да је законодавац оспореним прописивањем, сагласно својим уставним овлашћењима из тач. 6. и 18. Амандмана XXXII, којим је замијењен члан 68. Устава, обезбиједио правну заштиту својине појединих етажних власника на заједничким дијеловима зграде за случај њене повреде. С обзиром на наведено, Суд је оцијенио, да је оспорена одредба члана 29. став 3. Закона о одржавању зграда у сагласности са уставним принципима о заштити имовинских права из чл. 54. и 56. став 1. Устава. Сходно наведеном, оваквим законским рјешењем није дошло ни до повреде права на мирно уживање имовине које је гарантовано чланом 1. Протокола 1 уз Европску конвенцију.

Позивање даваоца иницијативе на несагласност оспорене законске одредбе са чл. 111. и 113. Устава Републике Српске, по оцјени Суда, није од утицаја на тражену оцјену уставности.

Наводи даваоца иницијативе који се тичу неодређености и нејасноће коју наводно ствара одредба члана 29. став 3. Закона, као и начин примјене оспореног законског рјешења, по оцјени Суда, не доводе у питање сагласност оспорене одредбе овог Закона са Уставом.

Одлука број: У-34/15 од 29. марта 2017. године
“Службени гласник Републике Српске” број 36/17

НЕОБЈАВЉЕНИ ОПШТИ ПРАВНИ АКТИ

Будући да општи правни акт не може постати дио правног поретка због чињенице његовог необјављивања, које је саставни дио материјализације правног акта, као елемента његове форме, Уставни суд је оцијенио да таква акт није сагласан са Уставом.

Из образложења

Мира Ћајић из Сокоца дала је Уставном суду Републике Српске (у даљем тексту: Суд) иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности и законитости чланова 121. и 2. Статута Јавног предузећа шумарства “Шуме Републике Српске” а.д. Соколац број: 01/1-020-759/05 од 16. јуна 2005. године (у даљем тексту: Статут). Давалац иницијативе сматра да оспорени члан 121. Статута није у сагласности са чланом 109. Устава Републике Српске, којим се одређује да Статут ступа на снагу наредног дана од дана усвајања од стране Скупштине Јавног предузећа, а да ће се објавити у „Службеном гласнику Републике“, јер није наведен тачан назив службеног гласника у којем ће се оспорени Статут објавити. Такође, сматра да оспорени члан 2. Статута није у сагласности са Законом о предузећима и Законом о јавним предузећима, којим законима се одређује облик организовања јавног предузећа. Истиче да се облик организовања јавног предузећа не може одређивати “законом струке”, како је то одређено на основу Закона о измјенама и допунама Закона о шумама (“Службени гласник Републике Српске” број 53/05). Уз то наводи да је и тај правни основ за одређивање облика организовања предметног предузећа, на који се позвао доносилац Статута, престао према члану 108. Закона о шумама („Службени гласник Републике Српске“ број 75/08), којим је одређено да ступањем на снагу овог закона престаје да важи Закон о измјенама и допунама Закона о шумама (“Службени гласник Републике Српске” број 53/05).

Одговором Владе Републике Српске у цијелости се оспоравају наводи иницијативе као неосновани, те се предлаже Суду да исту одбије. У односу на питање уставности и законитости члана 2. Статута наводи се: да је Јавно предузеће шумарства “Шуме Републике Српске” а.д. Соколац основано у складу са Законом о шумама и да се на питања о раду овог предузећа примјењују одредбе Закона о јавним предузећима (“Службени гласник Републике Српске” бр. 75/04 и 78/11), док се на питања која нису уређена

овим законом примјењују одредбе Закона о привредним друштвима; да је одредбама члана 2. ст. 1. и 2. Закона о измјенама и допунама Закона о шумама (“Службени гласник Републике Српске” број 53/05) прописано да државним шумама и шумским земљиштем обухваћеним шумскопривредним подручјима у Републици Српској управља и газдује јавно предузеће шумарства које ће се организовати као друштво капитала – акционарско друштво, у складу са Законом о јавним предузећима и Законом о предузећима, односно да ће одлуку о организовању Јавног предузећа шумарства “Шуме Републике Српске” као акционарског друштва донијети Влада Републике Српске у року од 15 дана од дана ступања на снагу овог закона. У одговору Владе, у односу на оспоравање уставности члана 121. Статута, наводи се: да је Скупштина ЈПШ “Шуме Републике Српске” а.д. Соколац доносилац оспореног Статута и да послове Скупштине врши Влада Републике Српске; да према члану 290. Закона о привредним друштвима (“Службени гласник Републике Српске” бр. 127/08, 58/09, 100/11 и 67/13) одлука скупштине акционара ступа на снагу даном доношења, осим у случајевима када је одлуком одређен неки други датум и ако је законом изричито прописано да одлука ступа на снагу када се региструје и објави, што важи и за оспорени статут, који доноси скупштина акционара; да одредба члана 109. став 1. Устава није императивног карактера, јер је остављена могућност ранијег ступања на снагу општих аката уколико за то постоје нарочито оправдани разлози, а да те разлоге Устав није прописао. Даље се наводи, да како је у питању дјелатност од општег интереса, коју обавља поменуто јавно предузеће шумарства, било је потребно да Влада, сходно цитираним законским одредбама, изврши усклађивање облика организовања ЈПШ “Српске шуме” у друштво капитала – акционарско друштво и промијени назив предузећа, па је истовремено усвојен и оспорени статут. На основу наведеног изражава се мишљење да је оспорени члан 2. Статута сагласан са одредбама члана 290. Закона о привредним друштвима, Закона о јавним предузећима и члана 108. Закона о шумама, односно да прописивањем као у члану 121. Статута није повријеђен члан 109. Устава Републике Српске.

У изјашњењу Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде, по тражењу Суда да се достави оспорени Статут, достављен је Статут и наведено да Статут Јавног предузећа шумарства “Шуме Републике Српске” а.д. Соколац број: 01/1-020-759/05 од 16. јуна 2005. године није објављен у „Службеном гласнику Републике Српске“.

Оспореним чланом 2. Статута прописано је да је Јавно предузеће основано Одлуком Владе Републике Српске Босне и Херцеговине, број: 03-

599 од 08. 06. 1992. године (“Службени гласник српског народа у Босни и Херцеговини” број 9/92) и регистровано у складу са важећим прописима у Бањој Луци на дан 03. 02. 1993. године и измјенама уписа од 07. 02. 1997, 06. 07. 1998, 09.11. 1999, 09. 04. 2001. и 09. 05. 2001. године, те је промјена облика организовања Јавног предузећа у друштво капитала – акционарско друштво извршена на основу Закона о измјенама и допунама закона о шумама (“Службени гласник Републике Српске” број 53/05).

Оспореним чланом 121. Статута прописано је да овај статут ступа на снагу наредног дана од дана усвајања од стране Скупштине јавног предузећа, а објавиће се у „Службеном гласнику Републике Српске“.

Разматрајући основаност иницијативе Суд је утврдио да је Статут Јавног предузећа шумарства “Шуме Републике Српске” а.д. Соколац број: 01/1-020-759/05 од 16. јуна 2005. године донијела Влада Републике Српске, у функцији Скупштине Јавног предузећа шумарства “Шуме Републике Српске” а.д. Соколац, те да исти Статут није објављен у „Службеном гласнику Републике Српске“.

Приликом оцјењивања уставности Статута Суд је имао у виду да је чланом 109. Устава Републике Српске утврђено да закони, други прописи и општи акти ступају на снагу најраније осмог дана од дана објављивања, осим ако из нарочито оправданих разлога није предвиђено да раније ступе на снагу (став 1), те да се прије ступања на снагу закони, други прописи и општи акти државних органа објављују у одговарајућем службеном гласилу (став 2).

Суд је имао у виду да је, према члану 109. Устава, Статут морао бити објављен у „Службеном гласнику Републике Српске“, како би се учинио доступним, да би тек протеклом прописаног времена ступио на снагу, односно постао дио правног поретка. Имајући у виду да Статут није могао постати дио правног поретка због чињенице необјављивања, које је саставни дио материјализације правног акта, као елемента његове форме, Суд је оцијенио да исти није сагласан са Уставом.

У вези са наведеним утврђењем, Суд је имао у виду да је његова примарна улога заштита уставности и законитости, односно заштита виталних вриједности на којима почива уставни систем у цјелини, те да се необјављивањем општих аката на прописани начин нарушава интегритет уставноправног система Републике Српске. Суд је, дакле, заузео став да треба интервенисати у случајевима када се поставља питање уставности општег акта који није објављен, а примјењује се и производи правне последице. Стога је, у конкретном случају, Суд утврдио да оспорени Статут, који није објављен у цијелости, није сагласан члану 109. Устава, те је на тај

начин искључио његову примјену. Поред тога, прихватајући надлежност за оцјену Статута као општег акта који није објављен, Суд је имао у виду да се правне посљедице које су настале примјеном оваквих општих аката, сходно чл. 68. до 71. Закона о Уставном суду Републике Српске, могу отклонити доношењем утврђујуће одлуке Уставног суда.

*Рјешење број: У-86/16 од 12. јула 2017. године
“Службени гласник Републике Српске”, број 69/17*

НАКНАДА ПЛАТЕ ПРЕМА КОЛЕКТИВНОМ УГОВОРУ

С обзиром на то да је оспореном одредбом колективног уговора прописано ново право на накнаду плате, ван оквира законом утврђених права, истом одредбом је повријеђено уставно начело законитости.

Из образложења

Александра Вуковић из Требиња дала је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности и законитости члана 35. став 1. тач. 2. и 3. Посебног колективног уговора за запослене у области здравства (“Службени гласник Републике Српске” број 72/16) (у даљем тексту: Посебни колективни уговор), што у основи представља ст. 2. и 3. члана 35. Иницијативама Лазара Лазовића из Невесиња и Саше Јовичића из Српца такође је оспорена уставност и законитости одредаба Посебног колективног уговора. У свим иницијативама су наведени исти разлози оспоравања уставности и законитости члана 35. ст. 2. и 3. Посебног колективног уговора, односно несагласност ових одредабаса Законом о платама запослених лица у јавним установама у области здравства Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске” број 11/09). Због наведене несагласности са Законом, даваоци иницијатива сматрају да оспорене одредбе нису у сагласности ни са чланом 108. став 2. Устава и предлажу да Суд покрене поступак за оцјену уставности и законитости члана 35. ст. 2. и 3. Посебног колективног уговора, те да, по проведену поступку, утврди да ова одредба није у сагласности са Уставом и Законом о платама запослених лица у јавним установама у области здравства Републике Српске.

Рјешењем Уставног суда број: У-86/16 од 22. фебруара 2017. године и Рјешењем број: У-86/16 од 30. маја 2017. године, иницијативе број: У-9/17

и број: У-44/17, припојене су првоприспјелој иницијативи број: У-86/16 и одлучено је да се води јединствен поступак.

У одговорима, идентичног садржаја, које су на наводе из иницијативе број: У- 86/16 Уставном суду Републике Српске доставили Министарство здравља и социјалне заштите Републике Српске и Савез синдиката Републике Српске, односно Синдикат здравства и социјалне заштите Републике Српске, поред осталог, наведено је да се давалац иницијативе погрешно позива на чињеницу да стране потписнице уговора нису могле уговорити право на накнаду плате изабраном предсједнику репрезентативног синдиката код послодавца, јер је правни основ за доношење Посебног колективног уговора није само Закон о платама запослених лица у јавним установама у области здравства Републике Српске, већ првенствено члан 240. Закона о раду, којим је у члану 9. став 2. прописана могућност утврђивања и других права радника. Напомињу, такође да је Посебни колективни уговор обавезан за све стране потписнице, те да нема ни један разлог да обе стране одреде услове које су прихватили да испуне један према другом, а што је, како наводе, регулисано одредбом »услови за рад синдиката«. Поред тога истичу да је сврха колективног преговарања и колективних уговора регулисање и оних права која нису прописана другим законима, а нису на штету било којег учесника у колективном преговарању, те сматрају да Суд, на основу свега наведеног треба одбити иницијативу као неосновану, јер би свако друго рјешење утицало на слободу синдикалног организовања.

Посебни колективни уговор за запослене у области здравства Републике Српске (”Службени гласник Републике Српске” бр. 72/16 и 111/16) закључили су Синдикат здравства и социјалне заштите Републике Српске и Министарство здравља и социјалне заштите Републике Српске на основу члана 240. став 3. Закона о раду Републике Српске (”Службени гласник Републике Српске” број 1/16) и чл. 34. и 35. Закона о платама запослених лица у јавним установама у области здравства Републике Српске (”Службени гласник Републике Српске” број 11/09).

Оспореним одредбама члана 35. Посебног колективног уговора прописано је да послодавац обезбјеђује репрезентативном синдикату следеће услове за његово дјеловање: накнаду плате у висини од 15% предсједнику репрезентативног синдиката код послодавца до 100 радника, односно за сваких наредних 100 радника још по 2,5% на основну плату (став 2) и накнаду од 25% на основну плату за професионално обављање функције предсједника репрезентативног синдиката гдје је број запослених преко 500 радника, о чему се закључује посебан уговор (став 3).

У поступку оцјењивања уставности и законитости оспорених одредаба предметног општег акта, Суд је, прије свега, имао у виду да се Уставом Републике Српске сваком гарантује право на рад и слободу рада и право на зараду, у складу са законом и колективним уговором (члан 39. ст. 1. и 5.), те да се јемчи слобода синдикалног организовања и дјеловања (члан 41).

Законом о раду (“Службени гласник Републике Српске” број 1/16) уређују се радни односи, права, обавезе и одговорности из радног односа и други односи по основу рада у Републици Српској, ако посебним законима није другачије одређено, и прописује да је радни однос, однос између послодавца и радника и да се заснива закључивањем уговора о раду, одлуком о пријему, одлуком о избору и именовању, и другим правним основом уређеним посебним законом, да права из радног односа настају даном када радник ступи на рад по једном од правних основа из става 2. овог члана и да се права, обавезе и одговорности из радног односа уређују и колективним уговором, а правилником о раду и уговором о раду само када је то овим законом одређено (члан 1). Такође, овим законом је прописано да колективни уговор, правилник о раду и уговор о раду не могу да садрже одредбе којим се раднику дају мања права или утврђују неповољнији услови рада од права и услова који су утврђени законом и да се колективним уговором, правилником о раду и уговором о раду, могу утврдити друга, или прописати повољнија права и повољнији услови рада од оних утврђених овим законом, осим ако то законом није изричито забрањено (члан 9), те да се колективним уговором, у складу са законом и другим прописом, уређују права, обавезе и одговорности из радног односа, поступак измјена и допуна колективног уговора, међусобни односи учесника колективних уговора и друга питања од значаја за уређивање односа између радника и послодавца (члан 238. став 1).

Поред овога, Суд је имао у виду Закон о платама запослених лица у јавним установама у области здравства Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске” бр. 11/09 и 116/16), који, као *lex specialis*, прописује начин утврђивања плата запослених лица у јавним установама у области здравства Републике Српске (члан 1. став 1). Наиме, овим законом прописано је: да се плате запослених лица из члана 1. став 1. овог закона састоје од основне плате за редовни рад увећане за накнаду за минули рад, пореза и доприноса који се уплаћују на плате (члан 2); да запослени из члана 1. овог закона имају право на накнаду плате у пуном износу за вријеме коришћења годишњег одмора, плаћеног одсуства, републичких празника и других дана када се по закону не ради, те привремене спријечености за рад због повреде на раду или професионалне болести (члан 33. став 1), те

да, према члану 34. овог закона, запослени имају право на увећање основне плате за рад ноћу, за рад током републичких празника и других дана када се по закону не ради (став 1. тач. а) и б) и да ће се висина увећања основне плате из става 1. овог члана регулисати Посебним колективним уговором (став 2).

Полазећи од изложеног Суд је, имајући у виду уставно и законско уређивање права која се остварују по основу рада, оцијенио да оспорене одредбе члана 35.ст. 2. и 3. Посебног колективног уговора нису у сагласности са Законом о платама запослених лица у јавним установама у области здравства Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске” бр. 11/09 и 116/16). Наиме, из наведених одредаба Закона о платама запослених лица у јавним установама у области здравства Републике Српске, којим су прописани случајеви у којим запослена лица у јавним установама у области здравства имају право на накнаду плате као и на увећање плате, као и из наведених одредаба Закона о раду, којим је прописано да колективни уговор не може да садржи одредбе којим се раднику дају мања права или утврђују неповољнији услови рада од права и услова који су утврђени законом, те да се могу утврдити повољнија права и повољнији услови рада од оних утврђених овим законом, по оцјени Суда, произлази да се утврђивање колективним уговором повољнијих права од права утврђених законом односи искључиво на могућност давања већег обима права у оквиру законом утврђених права, а не, као у конкретном случају, прописивање новог права на накнаду плате, ван оквира законом утврђених права, што произлази из садржаја оспорених одредаба.

С обзиром на наведене законске одредбе, те уставно начело законитости из члана 108. став 2. Устава Републике Српске, којим је утврђено да прописи и други општи акти морају бити у сагласности са законом, Суд је оцијенио да оспорене одредбе предметног колективног уговора нису у сагласности са Уставом и Законом о платама запослених лица у јавним установама у области здравства Републике Српске. (“Службени гласник Републике Српске” бр. 11/09 и 116/16).

Рјешење број: У-68/16 од 25. октобра 2017. године
“Службени гласник Републике Српске”, број 100/17

УЗУРПИРАНО ЗЕМЉИШТЕ

Будући да је излагање података о узурпираним непокретностима и њихов упис у катастар непокретности од општег интереса за Републику, за чије се рјешавање примјењују правила Закона о општем управном поступку који предвиђа поступак по службеној дужности у оваквим правним ситуацијама, оспорена рјешења подзаконског акта јесу компатибилна са уставним начелом законитости.

Из образложења

“Ветеринарска станица” а.д. Лакташи, заступано по Вањи Лакић, адвокату из Бања Луке, дало је Уставном суду Републике Српске (у даљем тексту: Суд) иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности и законитости члана 2. став 3. и члана 7. Правилника о измјенама и допунама Правилника о начину оснивања и одржавања катастра непокретности Републике Српске („Службени гласник Републике Српске” број 25/14), које одредбе су по свом садржају члан 49. став 3. и члан 87а. Правилника о начину оснивања и одржавања катастра непокретности Републике Српске („Службени гласник Републике Српске” бр. 11/14 и 25/14), (у даљем тексту: Правилник), који је донио в.д. директора Републичке управе за геодетске и имовинско-правне послове. У иницијативи се наводи да прописивање као оспореним чланом 49. став 3. Правилника даје овлашћење органу управе да по службеној дужности изврши упис забиљежбе забране отуђења и оптерећења непокретности, наглашавајући поступак излагања на јавни увид података о непокретностима и утврђивања права на непокретностима из става 1. овог члана, а да претходно није проведен законом прописан поступак и да није прецизиран основ тог уписа. Давалац иницијативе сматра да је такво прописивање несагласно са чл. 7, 90, 100. и 105. Закона о премјеру и катастру Републике Српске („Службени гласник Републике Српске” број 6/12) (у даљем тексту: Закон). Поред тога, мишљења је да се оспореним чланом 87а. не разрађује члан 87. Правилника, већ прописује нови услов за оснивање катастра непокретности за дио катастарске општине или једну парцелу. На тај начин су, сматра давалац иницијативе, деградиране поменуте законске одредбе, као и члан 71. став 3. Закона. Оваквим прописивањем су, сматра давалац иницијативе, повријеђени уставни принципи из чл. 69. и 108. став 2. Устава Републике Српске. Предлаже да

Суд утврди да оспорене одредбе Правилника нису у сагласности са Уставом и Законом о премјеру и катастру Републике Српске.

У одговору Републичке управе за геодетске и имовинско-правне послове, у погледу оспореног члана 49. став 3. Правилника, наводи се да је Закон о измјенама и допунама Закона о премјеру и катастру Републике Српске у поступку доношења у форми приједлога, којим се уређују питања узурпације и уписа забиљежбе забране отуђења и оптерећења на непокретностима, те да ће се са наведеним приједлогом закона, извршити усклађивање предметног правилника. Поред тога, у погледу оспореног члана 87а. Правилника, указује се на одлуку Уставног суда у предмету У–69/14, којом је утврђено да члан 7. Правилника о измјенама и допунама Правилника о начину оснивања и одржавања катастра непокретности Републике Српске („Службени гласник Републике Српске” број 25/14) није у сагласности са Уставом Републике Српске и Законом о премјеру и катастру Републике Српске („Службени гласник Републике Српске” број 6/12).

Правилник о измјенама и допунама Правилника о начину оснивања и одржавања катастра непокретности Републике Српске („Службени гласник Републике Српске” број 25/14), донио је в.д. директора Републичке управе за геодетске и имовинско-правне послове, уз сагласност Владе Републике Српске, на основу члана 179. тачка ж) Закона о премјеру и катастру Републике Српске („Службени гласник Републике Српске” број 6/12) и члана 89. став 2. Закона о Републичкој управи („Службени гласник Републике Српске” бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12 и 121/12).

Оспореним чланом 2. овог правилника прописано је да се мијења члан 49. Правилника о начину оснивања и одржавања катастра непокретности Републике Српске („Службени гласник Републике Српске” број 11/14) тако да став 3. новог члана 49. гласи: “У Влисту привременог листа непокретности за непокретности из става 1. овог члана уписаће се по службеној дужности забиљежба забране отуђења и оптерећења на тим непокретностима.”

Оспореним чланом 7. овог правилника прописано је да се последије члана 87. основног текста додаје нови члан 87а, који гласи: “Катастар непокретности за дио катастарске општине, а најмање за једну парцелу, основаће се и у случају када за те непокретности постоји земљишна књига, уколико је поступак оснивања у складу са чланом 71. став 3. Закона покренут прије ступања на снагу овог правилника.”

У поступку оцјењивања уставности и законитости оспорених одредби Правилника Суд је имао у виду да је Уставом Републике Српске утврђено да Република уређује и обезбјеђује, поред осталог, својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине, коришћење простора и политику и

мјере за усмјеравање развоја, као и друге односе од интереса за Републику, у складу са Уставом (тач. 6, 8. и 18. Амандмана XXXII на Устав Републике Српске, којим је замијењен члан 68. Устава), да се државна власт у Републици организује на начелу подјеле власти, односно да уставотворну и законодавну власт остварује Народна скупштина, законодавну власт врши Народна скупштина и Вијеће народа, а извршну власт врши Влада (члан 69), те да прописи и други општи акти морају бити у сагласности са законом (члан 108. став 2).

Сагласно наведеним уставним одредбама, Законом о премјеру и катастру Републике Српске („Службени гласник Републике Српске” бр. 6/12 и 110/16) уређени су управни и стручни послови који се односе на премјер Републике Српске, катастар непокретности, катастар водова, основне геодетске радове, адресни регистар, регистар цијена непокретности, топографско-картографску дјелатност, Геоинформациони систем Републичке управе за геодетске и имовинско-правне послове Републике Српске и друга питања од значаја за уређење ове области (члан 1). Тако је овим законом уређено да је катастар непокретности основни и јавни регистар о непокретностима и стварним правима на њима (члан 4. став 1), да су премјер Републике Српске, катастар непокретности, катастар водова, основни геодетски радови и друга питања која су предмет уређивања овог закона од општег интереса за Републику Српску (члан 6), те да се за рјешавање појединих питања уписа стварних права која нису уређена овим законом примјењују одредбе закона којим се уређују својина и друга стварна права, а да се за рјешавање питања поступка која нису уређена овим законом примјењују одредбе закона којим се уређује парнични, ванпарнични поступак, општи управни поступак и управни спор (члан 7). Одредбама чл. 75. до 89. Закона уређено је излагање на јавни увид података о непокретностима и утврђивање права на непокретностима, док је чл. 90. до 108. уређен упис у катастар непокретности. У оквиру тога, чланом 85б. ст. 1. и 3. је прописано да уколико се у поступку излагања установи да је спорно право својине чије је рјешавање у стварној надлежности органа управе, комисија странку са мање вјероватним правом упућује да у року од 30 дана од дана излагања код надлежног органа управе за имовинско-правне послове покрене управни поступак за рјешавање тих односа, о чему врши забиљежбу, и да комисији у даљем року од осам дана поднесе доказ о покретању поступка, а комисија у В листу привременог листа непокретности уписује забиљежбу о покренутом управном поступку и забиљежбу забране отуђења и оптерећења на тим непокретностима, а ако је странка већ покренула поступак пред надлежним органом управе у циљу рјеша-

вања спорних имовинско-правних односа, комисија у привременом листу непокретности уписује право на тој непокретности у корист лица чије је право вјероватније и у В листу привременог листа непокретности уписује забиљежба забране отуђења и оптерећења на тој непокретности. Одредбом члана 90. тачка д) Закона прописано је да је, поред осталих, забиљежба врста уписа у катастар непокретности, која је дефинисана чланом 98. овог закона као упис којим се у катастар непокретности уписују чињенице које су од значаја за заснивање, измјену, престанак или пренос стварних права на непокретностима, које се односе на личност имаоца права, на саму непокретност или на правне односе поводом непокретности, те да су од уписа ове забиљежбе сва располагања имаоца права и уписи у катастру непокретности, који су противни сврси уписане забиљежбе, условни и зависе од исхода рјешавања стварних права на непокретности, због којих је забиљежба уписана. Према одредби члана 99. тачка њ) Закона забиљежбом се врши упис чињеница које се, између осталог, односе и на забрану отуђења и оптерећења непокретности, док су чланом 100. прописани општи услови за упис стварних права, предбиљежбе и забиљежбе у катастар непокретности, и то: постојање уписане непокретности, уписаног претходника и исправе за упис, који увијек морају бити испуњени, осим ако је законом другачије одређен услов и основ уписа. Чланом 105. став 1. Закона прописано је да је исправа на основу које се врши упис одлука суда, судско поравнање, одлука надлежног органа или поравнање закључено пред надлежним органом и нотарска исправа. Одредбом члана 179. тачка ж) Закона дато је овлашћење директору Републичке управе за геодетске и имовинско-правне послове да прописује техничке нормативе, методе и начин рада код оснивања, обнове и одржавања катастра непокретности и других катастарских евиденција о непокретностима. Одредбом члана 179а. став 2. Закона прописано је да ће се до усклађивања подзаконских аката са овим законом примјењивати прописи донесени на основу важећег закона, уколико нису у супротности са овим законом, на основу које одредбе је оспорени правилник још на правној снази.

Поред тога, Суд је имао у виду да је Законом о Републичкој управи („Службени гласник Републике Српске” бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12, 121/12, 15/16 и 57/16) прописано да је Републичка управа дио извршне власти Републике Српске која врши послове у оквиру права и дужности Републике (члан 2), да послове управе обављају министарства, републичке управе и републичке управне организације (члан 12), да органи управе доносе правилнике, наредбе и упутства и друге опште акте, којима се разрађују поједине одредбе закона или прописа Владе и који се објављују

у „Службеном гласнику Републике Српске” само када су за то изричито овлашћени законом или прописом Владе, али да притом не могу актима из члана 69. овог закона одређивати своје или туђе надлежности, нити физичким и правним лицима установљавати права и обавезе које нису већ установљене законом или прописом Владе (члан 69. ставови 1, 2. и 5. и члан 70), те да директор самосталне управе доноси прописе из њеног дјелокруга уз сагласност Владе (члан 89. став 2).

На основу наведених уставних и законских одредби Суд је утврдио да је директор Републичке управе за геодетске и имовинско-правне послове био овлашћен да, уз сагласност Владе Републике Српске, донесе правилник, којим су, циљем спровођења Закона о премјеру и катастру Републике Српске, разрађене одредбе овог закона које се односе на методе и начин рада код оснивања, обнове и одржавања катастра непокретности и других катастарских евиденција о непокретностима. Имајући у виду да је чланом 49. Правилника прописан начин утврђивања права на непокретности, у поступку излагања података, која представља узурпацију друштвене, односно државне својине и обавеза Комисије да одмах обавијести надлежни орган за имовинско-правне послове о узурпацији, која се рјешава по службеној дужности по хитном поступку, Суд је оцијенио да је доносилац прописивањем као у оспореној одредби члана 49. став 3. овог правилника поступио у границама својих надлежности. Приликом ове оцјене Суд је имао у виду да је чланом 7. Закона прописано, поред осталог, да се за рјешавање питања поступка која нису уређена овим законом примјењују одредбе закона којим се уређује парнични, ванпарнични поступак, општи управни поступак и управни спор. У вези с тим Суд је узео у обзир да је чланом 112. Закона о општем управном поступку прописано да ће надлежни орган покренути поступак по службеној дужности кад то одређује закон или други пропис и кад утврди или сазна да, с обзиром на постојеће чињенично стање, треба покренути поступак ради заштите јавног интереса. Сагласно наведеном, Суд је оцијенио да се прописивањем као оспореним чланом 49. став 3. Правилника о начину оснивања и одржавања катастра непокретности Републике Српске („Службени гласник Републике Српске” бр. 11/14, 25/14 и 31/15), да ће се у В листу привременог листа непокретности за непокретности из става 1. овог члана уписати по службеној дужности забиљежба забране отуђења и оптерећења на тим непокретностима, доносилац акта кретао у оквиру својих законских овлашћења. Притом, од значаја је да је узурпација самовласно заузимање, односно бесправо држање земљишта у државној својини, да је законодавац чланом 6. Закона утврдио да је премијер Републике Српске и катастар непокретности, укључујући излагање

података о узурпираним непокретностима и упис у катастар непокретности, од општег интереса за Републику, те да се у поступку рјешавања имовинско-правних односа насталих узурпацијом, између осталог, примјењују правила Закона о општем управном поступку, који предвиђа поступак по службеној дужности у оваквим правним ситуацијама, па тиме и упис по службеној дужности забиљежбе отуђења и оптерећења у привременом листу непокретности, тј. узурпираних непокретности у циљу заштите јавног интереса. Чињеница да је оспорени акт у сагласности са законом за чије је извршење донесен, чини га уставним са становишта члана 108. став 2. Устава Републике Српске.

Наводе иницијативе који се односе на недоумице и дилеме у погледу тумачења и примјене у пракси оспорених одредби Правилника, Суд није разматрао, јер према члану 115. Устава, то није у домену његове надлежности.